

Zevenhuizen, 27 december 2013

Beste mensen,

Zoals goede voornemens passen bij het begin van het nieuwe jaar en een nieuwe periode, zo past reflectie en een terugblik bij het einde van het jaar en ook bij het afsluiten van een tijdperk. Op dit moment, nu ik mijn functie als voorzitter ter beschikking stel en uit het bestuur van de Stichting Muziek op Schoot stap, wil ik graag mijn dankbaarheid uitspreken naar een ieder, maar ook terugblikken op het verleden.

Hoe het begon

Muziek en opvoeden zijn altijd onderdeel van mijn leven geweest. Muziek leerde ik invoelen en waarderen binnen onze grote Brabantse families: er werd gedanst, toneel gespeeld, gezongen, en vele ooms en tantes bespeelden een instrument. Bij mijn oma stond een pianola in de voorkamer. Een statige kamer met twee grote leunstoelen: een voor opa, (waar je dus als kind nooit in ging zitten) een zwarte haard met mica ruitjes, een salontafel en ja.... de piano. Mijn ooms, tantes en oudere neven die al bedreven waren in het pianospel (veelal gebruik makend van de methode klaverscribo) bespeelden de zwarte glanzende Steinbach. Wij, als jongere kinderen, mochten op die momenten de voorkamer niet in en luisterden gespannen, met onze neus tegen de gekleurde ruitjes van de schuifdeuren gedrukt. Het zaadje van zelf actief aan de slag gaan met muziek heeft op die momenten een heleboel groeikracht gekregen.

Jaren later kwam ik, op de zolder, de rollen van de pianola tegen.

Dat was op het moment dat ik bij mijn oma een eigen studeerkamer kreeg (in ons gezin van 7 kinderen, waar ik de oudste was en vaak alles draaiende hield), was geen eigen plek en weinig rust. Bij oma was ik van harte welkom, ze zorgde voor een kopje koffie en ik mocht, tussen de huiswerkmomenten in, ook op de pianola! Daar leerde ik de werken van Chopin, Brahms en vele andere componisten kennen. Het trappen was zwaar maar doorzetten dat was geen probleem, dan bleef de muziek tenminste klinken. Of het tempo gelijkmatig was en klopte.. geen idee..

Ik groeide op met balletlessen (tja, tante was de balletjuf) pianolessen bij de muziekschool en slagwerk bij de scouting drumband. Daarna bazuin blazen want dat drummen dat beheerste je op een gegeven moment wel. Toen de overstap naar de trompet. Op de PABO leerde ik ook de blokfluit bespelen. In dat eerste jaar van de PABO kwam de pastoor op bezoek en zei: 'Je zit nu op de PABO, dan kan je het kinderkoor van de kerk ook wel dirigeren'. Wel ja... opvoeden en kinderen begeleiden was voor mij dagelijkse kost. Daarna kwam de begeleiding van het jongeren koor er bij en later het opstarten van het jeugdvakantiewerk. Daar kwam Jo van Gestel zich opgeven om het 'bouwdorp' tijdens de vakantieweken mee te organiseren. Van het een kwam het ander en momenteel is hij nog steeds mijn steun en toeverlaat. Heb ik een decorstuk nodig of een ander technisch snufje voor een theaterconcert of een musicalproductie dan wordt het ontworpen, gebouwd en het werkt altijd! Ons gezin is een gezin van samen dingen ondernemen en teamwork. Ook tijdens mijn studie schoolmuziek, in die tijd met een gezin met vijf jonge kinderen, kon ik altijd op hem rekenen: samen de kinderen opvangen en in een liefdevolle omgeving met een consequente aanpak laten opgroeien tot zelfstandigheid.

Organiseren en besturen

In 1985 kwam ik, via een advertentie in de Pyramide, in contact met Annie Langelaar. Haar vraag was of er (vak)leerkrachten waren die belangstelling hadden om met jonge kinderen 0-4 te werken en of er mensen waren die al ervaring hadden met muziek en de allerjongsten. Op dat moment was onze jongste zoon net een paar maanden oud en had ik drie kinderen waar ik al heel regelmatig thuis mee zong, naast mijn werk als vakleerkracht muziek op de basisschool. De eerste bijeenkomsten van de werkgemeenschap Peuters en Muziek waren uitwisselingsbijeenkomsten waar verschillende enthousiaste mensen vertelden over hun muzikale werk met de allerjongsten. Annie droeg daar een steentje aan bij door b.v. observatieopdrachten te geven, onderwerpen aan te dragen maar ook haar eigen ervaring en enthousiasme aan ons door te geven. De werkgemeenschap had een bestuur dat de bijeenkomsten organiseerde, de uitnodigingen voor de bijeenkomsten samenstelde en verstuurde, de presentielijsten bijhield en van iedere bijeenkomst een verslag verzond. In 1986 wilde de toenmalige secretaris haar taken overdragen en werd aan mij gevraagd of ik die taak op me wilde nemen. Dat betekende o.a. uitnodigingen maken, uitprinten, dichtnieten of in een envelop stoppen, alle adressen schrijven (enkele jaren later kwam pas het moment dat je etiketten kon printen) en op de bus. Tijdens de bijeenkomsten voorzagen we de deelnemers van koffie, thee, lunch en zo waren er vele taken waarvoor je de handen uit de mouwen moest steken. Nu was organisatietalent en zorgen voor de ander me niet vreemd, dus dat lukte wel.

In 1987 werd er tijdens een van de bijeenkomsten van de werkgemeenschap geopperd dat het tijd werd om eens met proefcursussen muziek met kinderen aan de slag te gaan. Wie wilde daar eens mee beginnen, vroeg Annie.

In die periode hadden we, naast onze drie zonen, ook nog twee pleegdochters dus was het heel gemakkelijk om, met nog wat extra vriendjes uit de buurt een eerste proefcursus muziek met peuters op te zetten in Zevenhuizen. Hanneke Tomassen startte een proef in Limburg en Marijke Albers startte met een babygroep. De Muziek op Schoot lessen haalden al snel de landelijke pers!

In 1988 leek het Annie tijd voor het opzetten van een 'kadercursus'. Elly Zoomermeijer, toenmalige voorzitter van de werkgemeenschap Peuters en Muziek, Annie Langelaar, Marijke en ik gingen aan het werk. Op 28 oktober 1989 startte de eerste opleiding van 12 zaterdagen bij MUZIKON in Amersfoort. Het eerste docententeam bestond uit Annie, Elly, Marijke en Margré. De belangstelling was erg groot. De eerste jaren hadden we twee en soms drie opleidingsgroepen van 20 personen per seizoen.

In 1993 werd door de werkgemeenschap besloten dat het tijd werd om een vereniging op te richten. Daar was voor mij de taak als secretaris weggelegd.

De docentenopleiding bleef het goed doen en in 1996 werd de uitwerking van het leerplan en de inhoud van de opleiding grondig aangepakt en herzien. Het aantal deelnemers werd gehalveerd zodat er nu twee praktijklessen gegeven konden worden in plaats van een. Ook het invoegen van hospiteren en stage zorgden voor nog meer aansluiting bij de praktijk. Veel Mosdocenten waren lid van de Vereniging Peuters en Muziek en betaalden jaarlijks de contributie. Ze kregen dan ieder kwartaal het blad "de Minimuze" thuisgestuurd. De Minimuze is 10 jaargangen lang uitgebracht. In 2002 was het niet meer mogelijk om mankracht te vinden voor het bestuur. Het gevolg was dat de vereniging Peuters en Muziek ontbonden werd. De Minimuze redactie zette het werk voort bij de redactie van de Pyramide.

De docentenopleiding kwam nu onder auspiciën van de Stichting Peuters en Muziek. Deze stichting, die nog steeds bestaat, was door Annie in 1983 al opgericht en heeft altijd een soort toezicht gehouden en regelmatig ook initiatieven financieel ondersteund. Na het opheffen van de verenging stelde het bestuur van de maatschappij mij aan als een soort coördinator/ contactpersoon. Op die manier konden de studiedagen, uitwisselingsbijeenkomsten en de helpdeskfunctie gewoon doorgaan. Ook de (in jaren van voorzichtig beheer) opgebouwde financiële buffer verhuisde naar de rekening van de Stichting Peuters en Muziek die dit in beheer hield. Ieder jaar maakte ik een verslag en hield contact met het bestuur van de Maatschappij tot Bevordering der Toonkunst en zo kon het allemaal doorgaan.

De stichting Muziek op Schoot

De docentenopleiding Muziek op Schoot was een van de belangrijke pilaren om de kennis over muziekbeïnvloeding van het jonge kind verder uit te dragen en verder te verdiepen. Een team van docenten aan de opleiding heeft zich jarenlang hiervoor vrijwillig ingezet. Ook hier mocht ik mijn steentje aan bijdragen. Vanaf 1989 is er gewerkt aan het verbreden en verdiepen van de kennis over muzikeducatie met het jonge kind en uiteindelijk zijn we nu op het punt gekomen dat ik denk dat er verschil zou moeten komen in een basisopleiding voor docent Muziek op Schoot en een 'kopopleiding' met de mogelijkheid tot verdieping en doorgroeien voor die MoSdocenten die al een aantal jaren in het werkveld actief zijn en zich verder willen ontwikkelen. Het is en blijft een vak en om alle 'ins and outs' van het muzikaal werken met jonge kinderen en hun ouders in een, relatief korte, opleiding onder de knie te krijgen is mijns inziens (te) veel gevraagd.

Op 29 december 2008 werd de Stichting Muziek op Schoot ingeschreven. Als voorzitter heb ik de stichting zien groeien. In het vijfde jaar van het bestaan van de Stichting, waarin we het honderdste geboortjaar van Annie Langelaar herdachten in 'het Jaar van muziek met het Jonge Kind', hebben we muzikeducatie met het jonge kind in Nederland (en België) echt 'op de kaart gezet'. De creatieve ideeën waren niet te stuiten en er zijn ontelbare uren geïnvesteerd in het uitwerken van vele onderdelen van het oorspronkelijke projectplan. Moderne communicatiemiddelen maakten het bereiken van ouders, (professionele) opvoeders en via hen de jonge kinderen gemakkelijker. In de nabije toekomst hoop ik dat dit ook zijn effect zal hebben op de deelname aan lessen muzikeducatie van vele jonge kinderen.

Terugblikkend wil ik mijn dank uitspreken aan alle harde werkers die op de een of andere manier hun schouders eronder gezet hebben, tijd en energie erin gestopt hebben en kennis gedeeld of aangedragen hebben. Ook dank aan diegene die een spiegel voorhielden of de trigger waren om inhoudelijk de diepte in te gaan. Dergelijke momenten waren en zijn waardevol. Naast de kritische vragensteller zijn de luisteraar, de doener en de inhoudelijke deskundige belangrijke leden van ieder team.

Stappen zetten naar de toekomst kan niet zonder visie maar zeker niet zonder actie.

Gevraagde maar soms ook ongevroegde acties. Daarbij denk ik dan o.a. aan het vastleggen van het merkrecht op de naam 'Muziek op Schoot' en de stappen die ik zette om de Stichting Muziek op Schoot op te richten. Initiatieven nemen is iets wat bij me past, wat als een parelsnoer door mijn leven heen loopt.

Toekomstperspectief

Mijn taak als initiator, organisator, bestuurder, meedenker, archivaris, netwerker, secretaris en beheerder draag ik per 1 januari 2014 over. In ieder proces van groei en ontwikkeling is los gaan laten belangrijk.

Mijn andere bestuursfuncties (Gehrels Muziek Educatie, ISME/ Early Childhood Music Education) en mijn rol als docent in het bij- en nascholingstraject muziekattractie met jonge kinderen, evenals mijn werkzaamheden in Zevenhuizen als dirigente, AMV juf, Muziek op Schoot docent, voorzitter koorvereniging, educatief coördinator van de musicalstichting Steps on Stage, lid van het 4 mei comité enz. gaan de komende jaren nog gewoon door. Sommige taken zal ik langzaam maar zeker overdragen. In andere functies kan ik doorgroeien. Het verder ontwikkelen van 'Zing en doe maar mee ®', de 'Ukkepukconcerten®' en het uitdragen van muziekattractie met jonge kinderen op internationaal niveau zullen de nodige tijd en energie vragen.

Daarnaast komt ook de pensionering van mijn echtgenoot Jo in zicht. Het, op termijn, vinden van een nieuwe woning in onze geboorteplaats is een spannend proces.

Na een periode van 30 jaar zal, medio 2016, het adres De Meerkoet 1 2761 SM te Zevenhuizen een andere bewoner krijgen. Tot die tijd zullen vragen en post beantwoord worden, zangers les krijgen en vergadermomenten aan de keukentafel blijven plaatsvinden. De opslagruimte op de zolder, het kopieerapparaat en de printer zullen, nog volop gebruikt gaan worden. Voor buitenlandse gasten hebben we nu zelfs een echte logeerkamer, nu onze drie zonen op zichzelf wonen.

Dank

Mijn dank gaat uit naar iedereen die ik op mijn pad ben tegengekomen. Fijn dat we samen gegroeid zijn en samen stappen hebben gezet.

Mijn welgemeende dank aan al die mensen aan wie ik mijn vragen kon stellen en bij wie ik mijn zorgen kwijt kon.

Dank aan die mensen die ervoor gezorgd hebben dat ik een volgende stap kon gaan zetten. Het was, is en blijft ervaren en leren. Een proces van groei, een wordingsproces.

De toekomst kunnen we niet voorspellen maar met aandacht, warmte, respect, helpende handen en de schouders eronder zetten hebben we wel een stuk toekomst mogelijk gemaakt en historie geschreven.

Mijn dankbaarheid is groot.

Ik kan met een glimlach terugkijken en verwachtingsvol de stap zetten naar de toekomst.

Met respectvolle groet

Margré van Gestel

De Meerkoet 1 2761 SM Zevenhuizen 0180-632829/06-31002240 v_gestel@hotmail.com